

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԴՅԱՆ

Սիրեցի քեզ

Շաղի, շողի ժամք էին.
Վարդից հրդեհ կար յ'երկին՝
Փոխան ամպոց հուր հյուսքի.
Տեղա՛ր սարգրիտ և ոսկի:

Թավուտքի մը խոր ծաղկոտ
Ընկողմանած նրվաղկոտ՝
Կը հևայիր դու տժգույն,
Ամրան սյուքի մը հանգույն:

Աչերդ սիրո Ատրուշա՛ն...
Եվ մատներովդ գերթ շուշան՝
Կը փետտեհիր ծաղիկ մի,
Հառած շողից աչքդ երկնի:

Հիանայի թե ի՛նչպես
Փետտել թերթեր վարդին վես՝
Եվ թափթըփել քու գիրգ գիրկ
Կը գորեին մատներդ գիրգ:

Եվ նրվաղկոտ այդ աչեր
Նըշուլեին նո՛ր եթեր,
Եթեր մ'աստեղց ուր փոխան

Հրաշեկ սլաքք կը շողան:

Ըրիր աշացոյ մեկ կայծին
Եվ մեկ վանկիդ գ'իս գերին,
Շղթայեցիր գ'իս, անգո'ւթ,
Նշույլներովն վեհ հոգվույդ:

Թող սիրտս, ինձմէ գնա հեռի,
Չուզեմ հոգվույս թագուիի
Քեզ, որուն կուրծն վարդի թերթ,
Այլ կըրանիս սիրտն է գեթ:

Դու, որ գիտես լոկ բուրել,
Գիրգ սրտերու վերք փորել,
Եվ կը սիրես, երբ կարի՛
Քեզ պաշտող սիրտն արյունի:

Թավուտքի մը շուք նըսեմ
Երբոր մենիկ արտասավեմ,
Հոն ես դու, կը գտնես գ'իս,
Տերևներե՛ն կը խոսիս:

Երբ առվակին մեջ փաղփուն
Կ'ուզեմ մոռնալ դեմքըդ, դուն
Դարձյալ հոն կը գտնես գ'իս,
Ալիներե՛ն կը ժպտիս:

Երբ կը փախչիմ ժայռ ու սար՝
Չախշախել սիրտս և քընար,
Հովին մեջեն միշտ մնչես՝
Թե դու բնավ գ'իս սիրած չ'ես:

Գրկեմ սրտովս արդ ցուրտ հող,

Ի՛նչ չը դիպիմ քեզի թող.
Կույս մ'է նաև գերեզման...
Կա՞ խորունկ սիրտ մ'անոր նման...

1869